

- 2) Czy art. 11 ust. 2 załącznika VIII do Regulaminu pracowniczego w związku z art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej w brzmieniu zmienionym traktatem lizbońskim stoi na przeszkodzie stosowaniu metody wyliczania uprawnień emerytalnych, określonej w § 105a ust. 1 ustawy nr 155/1995 o ubezpieczeniu emerytalnym oraz w rozporządzeniu rządowym nr 586/2006 w sprawie szczegółowych zasad wzajemnego transferu uprawnień emerytalnych z systemem emerytalnym Wspólnot Europejskich? Czy w tym kontekście ma znaczenie, że metoda wyliczania w konkretnym wypadku prowadzi do ustalenia uprawnień emerytalnych podlegających transferowi do systemu emerytalnego UE na poziomie niższym, niż połowa wartości składek odprowadzonych przez urzędnika do krajowego systemu emerytalnego?
- 3) Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 grudnia 2004 r. w sprawie C 293/03 Gregorio My przeciwko Office national des pensions (ONP) należy interpretować w ten sposób, że dla potrzeb wyliczania wartości praw do emerytury podlegających transferowi do unijnego systemu emerytalnego na zasadzie metody aktuarialnej zależnej od okresu ubezpieczenia, indywidualna podstawa wyliczenia musi także obejmować okres w którym, przed dniem złożenia wniosku o transfer uprawnień emerytalnych, urzędnik Unii był już objęty unijnym systemem emerytalnym?

(¹) Dz.U. L 56, s. 1 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 1, t. 2, s. 5.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg w dniu 17 kwietnia 2012 r. — Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Salimowi Lachhebowi, Nadii Lachheb

(Sprawa C-177/12)

(2012/C 200/10)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Caisse nationale des prestations familiales

Strona pozwana: Salim Lachheb, Nadia Lachheb

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy świadczenie takie jak przewidziane przez ustawę z dnia 21 grudnia 2007 r. w sprawie ulg prorodzinnych stanowi świadczenie rodzinne w rozumieniu art. 1 lit. u) ppkt i) i art. 4 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (¹), w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym przez rozporządzenie Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (²)?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 18 i 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (uprzednio art. 12 i 39 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (³) lub art. 3 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu tego rodzaju, co uregulowanie stanowiące przedmiot postępowania krajowego, na mocy którego przyznanie świadczenia takiego jak przewidziane przez ustawę z dnia 21 grudnia 2007 r. w sprawie ulg prorodzinnych pracownikom wykonującym działalność zawodową na terytorium danego państwa członkowskiego i mających miejsce zamieszkania wraz z członkami ich rodzin na terytorium innego państwa członkowskiego, jest zawieszane do wysokości kwoty świadczeń rodzinnych przewidzianych dla członków ich rodziny przez ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, ponieważ uregulowanie krajowe wymaga stosowania do spornego świadczenia wprowadzonych na mocy art. 76 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i art. 10 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (⁴) w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym przez rozporządzenie nr 118/97 zasad niekumulacji świadczeń rodzinnych?

(¹) Dz.U. L 149, s. 2.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. zmieniające i uaktualniające rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 (Dz.U. L 28, s. 1).

(³) Dz.U. L 257, s. 2.

(⁴) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 74, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) w dniu 20 kwietnia 2012 r. — United Antwerp Maritime Agencies (UNAMAR) NV przeciwko Navigation Maritime Bulgare

(Sprawa C-184/12)

(2012/C 200/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: United Antwerp Maritime Agencies (UNAMAR) NV

Strona pozwana: Navigation Maritime Bulgare

Pytanie prejudycjalne

Czy — uwzględniając również dokonaną na podstawie prawa belgijskiego kwalifikację spornych art. 18, art. 20 i art. 21 ustawy z dnia 13 kwietnia 1995 r. o przedstawicielstwie handlowym jako szczególnych, wiążących przepisów w rozumieniu art. 7 ust. 2 konwencji rzymskiej — art. 3 i art. 7 ust. 2 owej konwencji, w danym przypadku w związku z dyrektywą Rady 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych, należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają zastosowanie do umowy szczególnych, wiążących przepisów prawa państwa sądu orzekającego, które zapewniają większy zakres ochrony, niż przewidziana w owej dyrektywie ochrona minimalna, również wówczas, gdy do umowy ma zastosowanie prawo innego państwa członkowskiego Unii, do którego również transponowana została ochrona minimalna wskazanej dyrektywy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour constitutionnelle (dawniej Cour d'arbitrage) (Belgia) w dniu 26 kwietnia 2012 r. — I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA) przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-195/12)

(2012/C 200/12)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour constitutionnelle (dawniej Cour d'arbitrage)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)

Strona pozwana: Région wallonne

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 7 dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniającej dyrektywę 92/42/EWG⁽¹⁾ ewentualnie w związku z art. 2 i 4 dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych⁽²⁾ i w związku z art. 22 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE⁽³⁾ należy interpretować w świetle ogólnej zasady równości, art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej jako:

a) niemający zastosowania do instalacji kogeneracji o wysokiej wydajności w rozumieniu załącznika III do dyrektywy;

b) nakazujący, zezwalający albo zakazujący, by środek wsparcia, taki jak zawarty w art. 38 ust. 3 dekretu Regionu Walońskiego z dnia 12 kwietnia 2001 r. dotyczącego organizacji regionalnego rynku energii elektrycznej, był dostępny wszystkim instalacjom kogeneracji przetwarzającym głównie biomasę, które odpowiadają warunkom określonym w tym artykule, z wyjątkiem instalacji kogeneracji przetwarzających głównie drewno lub odpady drewniane?

2) Czy odpowiedź będzie różna, jeżeli instalacja kogeneracji przetwarza głównie tylko drewno albo przeciwnie — tylko odpady drewniane?

⁽¹⁾ Dz.U. L 52, s. 50.

⁽²⁾ Dz.U. L 283, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 140, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 3 maja 2012 r. — Walter Endress przeciwko Allianz Lebensversicherungs AG

(Sprawa C-209/12)

(2012/C 200/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Walter Endress

Strona pozwana: Allianz Lebensversicherungs AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze drugiej dyrektywy Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r.⁽¹⁾, przy uwzględnieniu art. 31 ust. 1 dyrektywy 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r.⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi takiemu jak § 5a ust. 2 zdanie czwarte Versicherungsvertragsgesetz (ustawy o umowach ubezpieczenia) w brzmieniu ustalonym Drittes Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften (trzecią ustawą wprowadzającą w życie dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich w dziedzinie prawa ubezpieczeń) z dnia 21 lipca 1994 r., który stanowi, że prawo odstąpienia lub sprzeciwu wygasa najpóźniej rok po dokonaniu